

NUMMEN PETO

KAARINA
GRIFFITHS

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Suomen Kirjailijaliitto on tukenut tämän teoksen kirjoittamista.

© Kaarina Griffiths ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53964-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Nummen neito,
kerro minulle
tuulesta joka kaivertui kalloosi,
järven tummasta vedestä,
joka läikky
soluissasi,
kanervan tuoksusta,
megaliittien painosta,
kun kylmä löi merkkinsä sinuun.
Kerro minulle Bodminin nummesta.

Morgen an grug,
Lavar dhymm a'n gwyns
neb a gervys y'th krogen benn,
dowr tewal a'n lynn
ow lagya dre dha gellow,
ethen a'n grug,
poster a'n meyn bras,
Pan gemeras an yeyn dha nerth dhyworthis.
Lavar dhymm a Woon Brenn.

HENKILÖHAHMOT

Truron murharyhmä

Paul Diggins, rikostarkastaja

Ivy Geen, rikoskonstaapeli

Sarah Hayden, etsivä

Antti Honkanen, profiloija

Rose McMillan, teknisen tutkinnan päällikkö

Tulvan vankeina Jamaica Inn -pubissa

Elke Bauer, saksalainen turisti ja lääkäri

Hans Bauer, Elke Bauerin puoliso

Matt Cooper, entinen huumeopomo

Ruan Gwinneth, sisällöntuottaja

Martin Lerryn, toimittaja

Molly ja Ollie, pienet sisarukset

Howard Penryn, parlamentaarikko ja pappi

Kenny Perriman, pikkurikollinen

Jacka Polkerris, pubin isäntä

Liz Rowe, Kenny Perrimanin tyttöystävä

Max Tonkin, baarimikko

Rosen Williams, eläkeläinen

Muita henkilöhahmoja

Kaisla Aalto, suomalainen kuvataiteilija

Caden Lobb, lammastilallinen

Peggy Lobb, Caden Lobbin puoliso

Kerensa Penryn, hevostilallinen ja Howard Penrynin puoliso

Martha Pimms, eläkeläinen ja Rosen Williamsin sisar

LUKU 1

Ryhmä ratsukkoja eteni rauhallisessa käynnissä nummen poikki. Rough Torin kukkula ja pronssikautinen hautakivimuodostelma sen laella kohosivat kaukana heidän edessään salaperäisinä ja ikaikaisina. Hevoset päristelivät ja askelsivat kapeaa polkua varmajalkaisina. Keskipäivän aurinko sai värit hehkumaan: vihreät, kevään kasvattamat ruohomättäät, talven jäljiltä pystyyn kuolleen ruskean heinän, punertavat korret, piikkiherneen keltaiset pilkkahdukset. Loivasti kumpuileva nummi ulottui silmämääräisesti kantamattomiin, ja sitä halkoivat sammaloituneiden kivimuurien rivit. Se huokui rauhaa, mutta hevosten kavioiden alla kahisevan kanervan yli kävi levoton tuulenvire, kuin huokaus. Ja sitten tuli tyyntä, aivan kuin luonto olisi pidättänyt henkeään.

Profiloija Antti Honkanen kääntyi satulassa ja osoitti megaliittejä.

- Mahtava näky, eikö vain?

Muut nyökyttelivät hymyssä suin. Antti oli järjestänyt kollegoilleen tämän nummiretken, ja hän näki jo nyt, että se oli menestys. Hän oli tuonut kotitilansa hevoset trailerilla Jamaica Innin parkkipaikalle, josta ratsastus oli alkanut. Tarkoitus oli tehdä lenkki megaliiteille, pitää siellä tauko ja ratsastaa takaisin. Retken päätteeksi he istuisivat Jamaica Innissä lounaan ja muutamien oluen merkeissä. Tästä ei päivää paranisi – oli hyvää seuraa, upeat maisemat, hevosia ja pubitunnelmaa. Ja parasta oli, että

Sarah ja Diggs olivat mukana; näin luotiin yhteisiä muistoja ja vahvistettiin ystävyyttä. Sarah Hayden oli vähän päälle kolmikymppinen punapää, Truron murharyhmän etsivä ja Antin tuore tyttöystävä. Jäntevä, harmaaohimoinen Paul Diggins oli rikostarkastaja samassa tiimissä.

Antti kokosi ohjat.

- Otetaan sitten ravia, että ennätetään vielä tänään takaisin. Pärjäätkö sinä, Ivy? Nosta käsi pystyyn, jos haluat että hiljennetään.

Ryhmän neljäs, nuorempi rikoskonstaapeli Ivy Geen, nyökäsi, mutta näytti hiukan epäroivältä. Hän oli ensimmäistä kertaa hevosen selässä. Paul ja Sarah olivat hekin aloittelijoita, mutta hallitsivat jo hevosensa kohtalaisesti.

Antti kannusti hevosensa Toivon raviin. Toivo oli Antin silmäterä. Hän oli saanut tuon valkoisen, lempeän jättiläisen entiseltä vaimoltaan häälahjaksi. Rakkaus Helenin kanssa oli hiipunut, mutta Toivo seuraisi häntä loppuelämän. Antti tähysti edempänä kukkulalla kohoavaa pystymegaliittia. Sää oli selvästi muuttumassa, vaikka sää tiedotus oli luvannut poutaa. Oranssinharmaat pilvet olivat ilmestyneet kuin tyhjältä ja peittivät auringon maatalen taivaan rikinkeltaiseksi. Se oli upea kontrasti majesteettisen kivipaaden taustalla, mutta uumoili heille vaikeuksia. Megaliittikukkulan piti olla heidän levähdyspaikkansa, mutta sinne oli vielä ainakin puolen tunnin ratsastus.

Tuuli tarttui okrankeltaiseen ruohikkoon ja taivutti sitä. Jostain kaukaa kantautui ukkosen jyly. Se sai hevoset viskomaan päätänsä rauhattomina. Ne olivat tottuneita kulkemaan nummella säällä kuin säällä, mutta ukkosesta ne eivät pitäneet, ja Antti näki, että ne vaistosivat sähköä ilmassa. Niin vaistosi hänkin. Sää tiedotuksessa oli luvattu ukkoskuuroja rannikolle, mutta ei tänne sisämaan nummille. Myrsky oli kuitenkin tulossa. Heidän pitäisi

kääntyä takaisin ja palata Jamaica Inniin, josta he olivat lähteneet tuntia aiemmin. Jos he ravaisivat suurimman osan matkaa, he olisivat siellä ehkä puolessa tunnissa. Muiden kokemattomuus satulassa epäilytti kuitenkin Anttia.

Kuului taas kumeaa murinaa, ja kaukana megaliittien takana välähti salama, sitten toinen. Ivyn hevonen säikähti, heitti takajalkojaan ilmaan ja hypähti sivuun polulta. Se kompastui ja vajosi etujaloilleen, ja Ivy menetti tasapainonsa. Terävä huudahdus karkasi naisen huulilta, kun hän iskeytyi maahan ja jäi sitten maakaamaan liikkumatta selälleen. Muut pidättelivät hermostuneesti liikehtiviä hevosiaan.

- Hitto, Ivy! Sarah älähti pisamaiset kasvot kalvenneina.

- Oletko kunnossa?

Antti laskeutui Toivon selästä ja kiirehti Ivyn luo.

- Onko kaikki hyvin?

Nainen aukaisi silmänsä ja liikutteli raajojaan.

- En tiedä, hän sopersi.

Antti auttoi naisen istumaan.

- Ihan varovasti nyt.

- Taidan olla ihan ok, mutta selkään ja päähän sattuu.

Ivyn kädet vapisivat, kun hän pyyhki roskia ja multaa vaatteistaan ja pitkästä ruskeasta letistäään. Antti vilkaisi huolestuneena Ivyn hevosta, Silveriä, joka oli jäänyt seisomaan paikoilleen ja piteli toista etujalkaa ylhäällä.

- Silver on tainnut satuttaa jalkansa. Antti sanoi ja tutki polunviertä. - Se kompastui varmaan tuohon kaninkoloon. Ne ovat pirunmoinen riesa täällä nummella.

Ivy nousi vaivalloisesti seisomaan ja piteli selkäänsä.

- Mitä jos nostan sinut Toivon selkään, Ivy. Et voi ratsastaa yksin tuossa kunnossa, eikä Silverin jalkaa voi nyt rasittaa painolla. Minä talutan molempia hevosia.

Taivas oli synkentyynyt tummanpuhuvaksi. Antti rypisti otsaansa. Kohta tulisi varmaan vettä kaatamalla. Hän auttoi Ivyn Toivon selkään ja huikkasi:

- Meidän täytyy päästä äkkiä myrskyn alta pois. Käännyttään ja palataan Jamaica Inniin. Menkää te edeltä, Sarah ja Diggs. Minä talutan Silverin ja Toivon takaisin. Jatkakaa ravissa, jos teistä tuntuu, että teillä on homma hallinnassa, muuten käyntiä. Viekää hevoset traileriin. Siellä on päätset, heinää ja vettä.

Sarah ja Diggins kääntyivät tulosuuntaan ja lähtivät hitaassa ravissa eteenpäin. Antti lähti seuraamaan heitä taluttaen hevosia. Toivo höristeli hermostuneena korviaan. Antti taputti sitä rauhoittavasti valkealle kaulalle.

- Iisisti Toivo-poika. Kohta ollaan turvassa.

Salamat välähtelivät nyt lähempänä, ja kolkko jyry vyöryi pitkän nummea. Hitto, Antti ajatteli. Tämä ei näyttänyt hyvältä. Aava nummi ei suonut heille minkäänlaista suojaa salamoilta. Tuli hetkeksi työntä, ikään kuin alkava myrsky olisi koonnut voimiaan, sitten virisi puuskainen tuuli ja sade ryöppysi heidän niskaansa armottomana. Se ropisi Antin ratsastuskypärälle kuin joku olisi kaatanut hänen päälleen hiekkaa. Polku heidän allaan muuttui nopeasti liukkaaksi ja epävakaaaksi, sitten vesiuomaksi. He kyyristyivät tuulta vasten ja puskiivat hammasta purren eteenpäin. Hevoset nostivat välillä päätään ja hirnahtelivat kimeästi. Ehkä Digginsin ja Sarahin hevoset vastasivat jossain kaukana, mutta sateen kohina ja ukkosen jylinä peittivät muut äänet alleen. Vesi valui Antin kasvoja ja niskaa pitkin takin sisään. Miksi tästä rajuilmastasta ei varoitettu etukäteen, hän mietti. Hän ei olisi ikinä lähtenyt nummelle, jos olisi tiennyt, mitä oli odotettavissa. Hän näki, kuinka sadevesi oli jo alkanut kerääntyä lammikoiksi, jotka kohta muodostaisivat puroja ja sitten virtoja. Oli satanut koko talven, ja maaperä oli niin veden kyllästämä, ettei se pystynyt imemään enää yhtään enempiä.

He tulivat purolle, joka oli tullessa ollut leppeästi soliseva kevätpuro. Nyt se oli neljä kertaa aiempaa leveämpi, ja mutainen kohiseva vesimassa työnsi mukanaan katkenneita oksia ja kiviä.

- Tässä kohtaa täytyy olla varovainen, kun en näe puron pohjaa lainkaan ja vedessä on kaikenlaista sälää, Antti huusi sateen yli Ivyille. - Kas tässä, ota Silverin ohjat käteesi ja pidä se takanasi lähellä Toivon kylkeä. Minä talutan teidät puron yli.

Kun he olivat tulomatalla ylittäneet puron, sen yli oli pystynyt kävelemään kastumatta. Nyt vettä oli polviin saakka. Se valui ratsastussaappaista sisään, ja ne muuttuivat raskaiksi. Puron pohjalla oli irtokiviä, jotka muljahtelivat Antin jalkojen alla. Kuu-huva vesi pelotti Silveriä, joka tempoi Ivyn otteessa. Toivo kulki kuitenkin luottavaisena Antin vierellä ja rauhoitti myös Silverin. Antti rukoili, että Silver ei satuttaisi jalkaansa vielä pahemmin ja että Ivy pysyisi satulassa.

Ja sitten, puroa piiskaavasta, harmaasta sadeverhosta huolimatta, jokin kiinnitti Antin huomion - heikko valkea välähdys sameassa vedessä. Hän näki sen uudelleen, kun tulvahyöky työnsi sitä roskien mukana eteenpäin. Valkea, pyöreä esine poukkoili vedessä. Antti siristi silmiään. Esine näytti kallolta, ihmiskallolta.

- Mitä hemmettiä? hän mutisi, pysäytti hevoset ja nosti ohjat Toivon kaulalle. - Näin jotain vedessä, Ivy. Ihan pieni hetki.

Pitkä ukkosen jyly purkaantui pelottavan lähellä, ja salama löi valaisten koko maiseman hetkeksi keltaiseksi. Vedessä kelluva kallo irtavasti Antille katkenneilla hampaillaan, kun hän kurot-tautui sitä kohti.

- Katsos, mitä löysin. Antti nosti kallon ilmaan.

Ivy tuijotti sitä silmät suurina.

- Huh, näyttää ihmisen pääkallolta. Onkohan ihan hyvä idea ottaa tuota mukaan? Jos se on haudattu tänne jonnekin, saatamme rikkoa hautarauhaa. Se voi tuoda huonoa onnea.

- Entäpä jos kyseessä on onnettomuuden tai rikoksen uhri?
Antti sanoi. - Siitä täytyy ottaa selvää. Kallon ikä ja alkuperä täytyy tutkia. Ja myrskyhän se jo rikkoi hautarauhan.

LUKU 2

Jamaica Inn oli tupaten täynnä väkeä. Äänten kiihkeä sorina ja märkien vaatteiden haju leijuivat ilmassa. Diggins ja Sarah oli istutettu takkatulen ääreen lämmittelemään ja kuivattelemaan itseään. Baarimikko oli tuonut heille rommitotit, joita he nyt sie-mailivat tyytyväisinä päästyään suojaan.

Digginsin mielestä oli oikein viihtyisää, jos ei ottanut huomioon sitä tosiseikkaa, että he olivat myrskyn vankeina. Syöksytulva oli katkaissut pubin edessä kulkevan maantien, ja läheiset pikkutiet olivat veden ja tuulen katkomien puiden vallassa. Liikenne oli poikki, samoin tietoliikenneyhteydet. Yhteys ulkomaailmaan oli pubinpitäjän transistoriradion varassa. Se särisi baaritiskillä, mutta sen viestistä oli vaikea saada selvää.

Diggins antoi harmaan katseensa kiertää pubia. Ihmisiä oli paljon, ja tunnelma oli tuttavallinen ja hiukan riehakas. Kaikki olivat samassa veneessä, ja se toi muut heti lähelle. Moni oli jo tullut rupattelemaan heidän kanssaan ja päivittelemään myrskyä. Ihmisistä oli selvästi jännittävää, kun elämä oli hetkeksi pysähtynyt rajuilman vuoksi ja he olivat joutuneet eristyksiin rantarosvojen ja salakuljettajien publiin, jossa kaiken lisäksi kummitteli. Tästä riittäisi juttua pitkäksi aikaa. Moni kuvasi puhelimellaan pubin menoa, arvatenkin jaettavaksi sosiaalisessa mediassa sitten kun yhteydet taas toimisivat. Koska pubista ei päässyt minnekään – ja sinne piti todennäköisesti jäädä myös yöksi – yksi sun toinen oli

aloittanut oluen juonnin jo näin iltapäivästä. Nyt sopi olla ihanasti vastuuton. Luonto päätti heidän puolestaan, he vain ajelehtivat virran – tai tulvan – mukana. Edes pubinpitäjän ilmoitus, että osa asiakkaista joutuisi viettämään yönsä ruokasalin lattialla, ei aiheuttanut närää. Leirielämä tuntui vain tervetulleelta vaihtelulta.

Kuin meille olisi annettu pieni hengähdystauko elämästä, Diggins tuumi. Hymy välähti hänen kaidoilla, ahavoituneilla kasvoillaan. Tämä oli kupla, jossa millään ei ollut niin kamalasti väliä. Asiakkaat olivat auttaneet pubinpitäjää pönkittämään etuoven hiekkasäkein, ettei tulvavesi pääsisi sisään, mutta se norui silti pienenä, likaisena purona pitkin lattiaa. Kaksi punatukkaista lasta juoksi kiljuen heidän ohitse, ja Digginsin oli vaikea hahmottaa, ketkä heidän vanhempansa olivat. Sitten hän huomasi siideriä siemailevan naisen, joka jutteli toisen naisen kanssa baarissa ja yritti turhaan kiinnittää lasten huomion itseensä. Todettuaan yrityksensä turhaksi nainen keskittyi juomaan ja jutteluun.

– Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun joudumme jäämään rajuilman vuoksi publiin yöksi, Sarah sanoi ja pyöritti lämmintä totimukia käsiensä välissä. – Muistatko, kun oltiin työtehtävissä Mawnan Smithin kylässä ja myrsky katkaisi lossin kulun?

Diggins naurahti.

– Totta ihmeessä muistan, pyydystettiin silloin Lintumiestä. Tuntuu kuin siitä olisi ikuisuus, vaikka eihän siitä ole kuin runsas vuosi.

Sarah nyökkäsi.

– Silloin taisin ihastua Anttiin. Istuttiin pubissa kahdestaan, kun muut olivat menneet nukkumaan, ja puhuttiin aamutunneille asti. Muuten, missähän Antti ja Ivy viiپیvät?

Sarahin äänessä kuului huoli.

– Kyllä he kohta tulevat, Diggins rauhoitteli. – Antti haluaa varmaan tarkistaa Silverin jalan.

Sarah ja Diggins olivat vieneet omat hevosensa traileriin ja kuivanneet ja loimittaneet ne. Sinne ne olivat jääneet rouskuttamaan tyytyväisinä heinää.

Oli kuin Sarahin sanat olisivat tuoneet Antin ja Iryn paikalle, sillä samassa ulko-ovi kävi ja läpimärkä kaksikko seisoivat ovelta.

- Ovi kiinni nopeasti, ettei vettä pääse sisään, pubin isäntä huusi baarista.

- Nostimme hiekkasäkkejä syrjään, että saimme oven auki, Antti huusi takaisin. - Ne pitäisi varmaan nostaa paikalleen.

Oven viereisessä pöydässä istunut, nahkahousuihin ja vihreään huopahattuun sonnustautunut tuhti mies nousi avuliaana.

- Minä käyn takaoven kautta hoitamassa homman, hän sanoi kulmikkaalla englannilla. - Tuttu juttu, kun olin aiemmin pi-noamassa säkkejä oven eteen.

Puheensorina oli vaiennut, ja kymmenet silmäparit tuijottivat Anttia ja Iryä hyväntahtoisen uteliaina. Heidät temmattiin ovelta takan luo lämmittelemään.

Diggins huomioi, että Ivy käveli jäykästi, ja hänen otsastaan oli vuotanut verta kasvoille.

- Tervetuloa myrskyn vangiksi, hän kohotti totimukiaan tullejoille. - Tie on poikki tulvan vuoksi, eikä ole tietoa, milloin täältä päästään ihmisten ilmoille. Mutta ei hätää, haen teille rommitotit.

- Juuri sitä nyt tarvitaan, Antilta pääsi. - Olemme umpijäissä. Hän värähti, kun pubin lämpö alkoi valua jäseniin.

Diggins hävisi baariin, ja Sarah nousi takan edestä halaamaan Anttia.

- Antakaa märät vaatteet minulle, niin vien ne kuivumaan, hän sanoi. - Tule tänne nojatuoliin istumaan, Ivy. Anna kun autan takin päältäsi. Miten sinä voit? Herranjestas, päässäsi on paha haava ja se vuotaa yhä. Se pitää puhdistaa heti. Minä kysyn baarista desinfiointiainetta ja sideharsoa.

Ivy oli kalpea kuin lakana. Hän ei selvästikään voinut hyvin.

- Ei tässä mitään, hän mutisi. - Vähän vain päätä ja selkää särkee.

- Pyydän baarimikolta sinulle särkylääkettä. Ehkä asiakkaiden joukossa on lääkäri tai sairaanhoitaja, joka voisi vilkaista sinua. Sinulla voi olla aivotärhdys.

- Älä nyt hössötä, Sarah. Kyllä tämä ohi menee, kun otan muutamian tabun.

- Entä Silverin jalka? Sarah kääntyi katsomaan Anttia.

- Laitoin siihen kylmäsprayta ja kääreen, Antti sanoi kuoriutuen märestä öljykangastakista ja sukien lyhyttä, platinanvaaleaa tukkaansa. Hän lysähti tuolille takan eteen ja ojensi sormiaan liekkejä kohti. - Enempää ei tällä hetkellä voi tehdä.

Diggins tuli baarista höyryävien totien ja perunalastupussin kanssa.

- No niin. Kohta on lämpimämpi olo, kun olette kipanneet nämä. Me olemme jo Sarahin kanssa lämmenneet.

- Mitä se tarkoittaa, että olemme täällä vankeina? Ivy kysyi maistellen totiaan.

- Sitä, että joudumme jäämään tänne yöksi, Sarah sanoi.

Ivy irvisti.

- Ei voi olla totta!

Diggins nyökytteli.

- Totta se on. Ja pubin huoneet on buukattu täyteen, mutta sain puhuttua sinut ja Sarahin kahden muun naisen huoneeseen yöksi. Me nukumme Antin kanssa ravintolasalin lattialla. Mutta mikäs meillä täällä on ollessa - on lämmintä ja kuivaa, on ruokaa ja juomaa. Voimme nähdä tämän pienenä irtiottona arjesta.

- Niin, Antti sanoi. - Eihän tässä ole hätää, kuhan vain sade loppuisi pian. Hevoset pitää saada väljempiin tiloihin viimeis-

tään aamulla. Mutta olet oikeassa, Diggs, nyt voidaan vain keskittyä tähän hetkeen. Nauttia olostamme yhdessä Englannin tunnetuimmista kummituspuubeista. Monet maksavat maltaita siitä ilosta, että saavat yöpyä Jamaica Innissä aaveiden kanssa.

- Juuri niin, Diggins sanoi. - Täällä on kuulemma jopa kuvattu jakso paranormaaleista paikoista kertovaan sarjaan *Most Haunted*. Tekijöiden mukaan heillä nousivat hiukset pystyyn kuvausten aikana. On kuultu askelia aina samojen huoneiden edestä, lapsen itkua, hevosen kavioiden kopsetta ja kärrinpyörien kintinää pihalla, vaikka mitään ei näy.

Antti naurahti.

- Jännää tiedossa siis. Ja täällähän on hieno salakuljetusmuseokin.

Digginsin silmiin syttyi innostunut pilke. Salakuljetus ja hylynryöstö olivat tuhatseitsemänsataaluvun nälänhädän aikaan yleinen selviytymiskeino Cornwallissa. - Antaisikohan omistaja meidän käydä katsomassa museota. Olen ollut siellä kerran, ja siellä on paljon nähtävää.

Sarah palasi baarista ja ryhtyi suihkuttamaan Ivy otsaan haavasprayta. Ivy oli paljon luonnollisemman näköinen kuin töissä, ja se puki häntä. Vahvan meikin suojakuori, kellertävä meikki-voide, mustat silmärajaukset ja tekoriipset, puuttuivat.

- Ei tämä kovin pahalta näytä, Sarah lohdutti irvistelevää Ivyä. Pieni, polkkatukkainen nainen oli tullut heidän viereensä.

- Tarvitsetteko apua? Minä olen lääkäri. Siis... Saksassa.

- Ei tässä mitään, Ivy kiirehti sanomaan. - Kiitos, ihan pinta-naarmuja varmaan. Tipuin hevosen selästä. Selkä ja pää vähän jomottavat, ja satutin jalkanikin. Tyhmä minä.

- Älähän nyt soimaa itseäsi, Ivy, Antti sanoi. - Hevoset ovat pelästyessään arvaamattomia. Siinä on tekemistä kokeneellakin ratsastajalla. Suoriuduit tänään oikein hyvin.

Ivy sai väännettyä kasvoilleen pienen hymyn.

Rommitoti lämmitti mukavasti Digginsin sisuksissa ja hänelle tuli voimakas tunne, että juuri tässä ja nyt oli paras paikka olla koko maailmassa. Tässä, näiden ystävien ja työkavereiden kanssa, vanhassa pubissa, myrskyn riehussa ulkona. Tässä oli jotain merkityksellistä, kuin ennalta määrättyä. Sitten hänen mieleensä tuli jotain.

- Tiedättekö, hän sanoi pystymättä hillitsemään intoaan, - salakuljetusmuseossa on myös maailman ainoa Daphne du Maurier -museo, sillä hän eksyi ratsastusretkellä täällä Bodminin nummella joskus kolmekymmenluvulla. Hänenkin hevosensa taisi satuttaa jalkansa. Hän löysi lopulta turvaan Jamaica Inniin, aivan kuten me.

- No, onpa yhteensattuma, Anttikin innostui.

- No kyllä on, Sarah yhtyi. - Tuota tarinaa en ole ennen kuulutkaan.

- Hän sai täällä idean yhteen menestysromaaninsa kuunnellessaan paikallisten ukkojen juttuja juuri tässä takan edessä. Aja telkaa, du Maurier istui tässä samassa paikassa, jossa me nyt istumme. Kutkuttavaa.

- Mistä menestysromaanista te puhutte? Ivy kysyi.

- Jamaica Inn on kirjan nimi, Sarah sanoi ja pyöritti kosteaa, punaista hiussuortuvaa sormensa ympärille.

Ivy kohautti olkapäitään.

- En ole kuullutkaan.

- Se on hieno kirja, Diggins totesi ja mietti, kuinka Cornwallissa kasvanut Ivy saattoi olla niin tietämätön kreivikunnan tunnetuimman kirjailijan tuotannosta. Mutta Ivy olikin asunnut pitkään muualla, ja kuuleman mukaan nuori polvi luki vähemmän. - Se kertoo kornilaisen hyllynryöstäjäperheen tarinan. Ryöstely oli ennen aikaan yhtä yleistä kuin salakuljetuskin. Laivoja houkuteltiin karille tulien avulla, annettiin matkustajien hukkuu tai tapettiin heidät ja ryöstettiin lasti.

- Hui, Ivy huokaisi. Digginsin mielestä hän näytti pahoinvoivalta.

- Olet ehkä unohtanut, että sellaisia me kornilaiset olemme. Sarah hymyili ja iski silmää. Hän oli Iyyn lisäksi ainoa porukasta, jolla oli kornilaiset juuret. Diggins oli alkujaan Oxfordshirestä ja Antti Suomesta.

- Hei mutta, minulla on teille jotain näytettävää, Antti sanoi ja otti vieressään olevalta tuolilta pyyhemytyn. - Mentäisiinkö tuonne pubin perälle, missä on hiljaisempaa? En haluaisi heti uteliaita töllöttämään.

Diggins kohotti kulmiaan. Mitähän Antilla oli mielessä?

Poliisit siirtyivät takan äärestä peräpöytään. Antti asetti pyyhkeeseen käärityn pyöreän esineen keskelle pöytää ja siirsi pyyhettä syrjään. Valkea pilkahdus, hammas - ja sitten kallo kellotti valkeana tummaa pöytää vasten ontot silmänaukot ammottaen tyhjinä, osittain tuhoutuneet hampaat poliiseille irvistäen, kuin ilkkuen: *Ratkaiskaa arvoitukseni.*

- Oho, Sarah henkäisi.

- Mistä tuo on peräisin? Diggins kysyi.

- Hyi, Ivy inahti.

Diggins huomasi, kuinka nainen värähti inhosta. Vaiko pelosta? Ivy oli silminnähden järkyttynyt putoamisestaan, ja pääkallo sekä Jamaica Innin kummitusjutut taisivat olla tuossa mielen-tilassa liikaa. Olikohan Ivyssä ainesta rikostutkijaksi? Tähän asti nainen oli tosin vaikuttanut rauhalliselta, joskin vähän sulkeutuneelta. No, kaikilla oli omat arat paikkansa - ehkä se oli Ivylla henkimaailma.

- Löysin tämän tulvavedestä, Antti sanoi. - Vesi on varmaan irrottanut sen jostain piilosta.

- Tai haudasta, Diggins tuumi.

- Se on täynnä mutaa, Sarah sanoi. - Se pitää pestä.

- Ei missään nimessä, Diggins toppuutteli. - Emme koske siihen enempää kuin on aivan välttämätöntä, ettei vain mitään tärkeää tuhoudu. Oikeusantropologit saavat suorittaa puhdistuksen. Kallon ikä pitää tutkia ja yrittää jäljittää, mistä se on kotoisin. Maaperäjäänteistä ja hiukkasista voi päätellä, miltä alueelta löydös on peräisin ja muuta sellaista.

- Muistutahan meitä, Diggs: mikä on marssijärjestys, kun löydetään kuolleiden jäännöksiä? Antti pyysi.

- Poliisi tekee ensimmäisen arvioinnin, ottaa löydöstä kuvia, toimittaa ne asiantuntijoille ja tiedottaa asiasta kuolemansyyn-tutkijalle.

- Poliisi - siis me? Ivy henkäisi silmät suurina.

Diggins nyökkäsi hymynväre suupielessään. Hän ei voinut peitellä iloaan Antin löydöstä.

- Juuri niin - me. Oikeusantropologi määrittää sitten löydön iän. Jos on kyse modernista vainajasta eli alle sata vuotta vahasta löydöstä, yleisölle tiedotetaan asiasta omaisten löytämiseksi. Jos on kyse arkeologisesta löydöstä, niin lisensoitu arkeologi tutkii tapauksen.

- Mikähän sinun kohtaloksesi koitui? Sarah lausahti ja sipaisi sormellaan kallon sileää pintaa. - Oliko luonnollinen kuolema vai mikä?

- Luulen että kyseessä on naisen kallo. Diggins osoitti kallon yläosaa. - Kulmakaaret ovat hennot, leukakaari pyöreähkö. Olen harrastanut vähän arkeologiaa huvikseni.

- Voi Diggs, kuulostaa niin sinulta. Vähän arkeologiaa, hippunen runoutta, ripaus kornin kieltä - ihan vain huvin vuoksi, Sarah kiusoitteli.

- Aivojen pitää saada ruokaa, muuten ne surkastuvat, Diggins puolustautui ja hieroi hiukan hämillään harmaata ohimoaan.

- Näettekö, Antti sanoi nostaen kallon käsiensä varaan ja tarkastellen sitä eri suunnista. - Sisällä on jokin keppi, tai ehkä luu.

Antti työnsi sormensa kallon sisään ja työnsi multaa syrjään.

- Tämä tuntuu poikittain kiinni juuttuneelta luulta.

- Anna olla, Diggins sanoi. - On parasta antaa asiantuntijoiden irrottaa se.

Antti nyökkäsi.

- Totta. Veikkaisin, ettei luu ole ihan äskettäin kallon sisään juuttunut - tai laitettu. Ainakaan tulva ei ole sitä sinne kuljettanut, niin tiukassa se istuu.

Poliisit kurkistelivat kallon sisään. Luu oli nyt osittain näkyvissä.

- Voisi olla jäniksenluu, Sarah tuumi.

- Totta, Diggins nyökkäsi. - Kallo on aivan upea. Minusta se näyttää hyvin vanhalta. Ette tiedä, kuinka onnekas sattuma tämä on. Edessämme saattaa olla mullistava arkeologinen löytö, joka antaa lisätietoa Bodminin nummen varhaisesta asutuksesta.

Mutta Sarahin mielestä kyseessä ei ollut sattuma.

- Kallo, jäniksenluu, myrsky ja se, että meille tapahtui aivan kuin Daphne du Maurierille... Tämä ei ole sattumaa. Vaistoan, että jotain on tulossa. Enkä ole varma, että se on hyvää.

Hän nyökytteli tietäväisesti.

- Älä nyt ihmeessä maalaa piruja seinälle, *love*. Meillä on ollut niin leppoisa viime aikoina. Ei tarvita mitään draamaa. Antti siipaisi hymyillen Sarahin käsivartta. He olivat tuore pari ja tavanneet, kun Antti oli tehnyt profilointia Cornwallin poliisille erään rikostutkinnan aikana.

- Minulla on samanlainen olo kuin Sarahilla, Ivy sanoi silmälleen pääkalloa jäykkä ilme kasvoillaan. - Tuosta kallosta nimittäin. Se on pahaenteinen ja kammottava.

- Sehän on vain aikoja sitten kuolleen ihmisen jäännös, Diggins sanoi.

- Jonka sisällä on jäniksenluu, Ivy sanoi kolkolla äänellä, kuin jäniksenluu olisi kirosana.

- Mitä tuumit, Diggs, sinä kun olet meidän historiaekspertti? Antti kysyi.

Digginsin katse oli liimaantunut kalloon kuin hän yrittäisi lukea siihen kätkeytyä viestiä.

- Kuten sanoin, minusta tuntuu, että kallo on todella vanha. Ja luu sen sisällä... Vaikuttaa siltä, että se on laitettu sinne tarkoituksella. Ehkä kyseessä on jokin hautarituaali.

- Ai että työnnetään jäniksenluu jonkun aivoihin ennen hautaamista? Sarah pyöräytti silmiään.

- Niin, Diggins nyökkäsi. - Tai ehkä kyseessä on kunnioitetun esi-isän tyhjä kallo, jossa säilytettiin pyhää jäniksenluuta. Tiedätköhän varmaan, että jänistä on pidetty monissa uskonnoissa pyhänä eläimenä.

- No en kyllä tiennyt, Ivy mutisi.

- Jänis on -, Diggins aloitti, mutta lopetti, kun joku tuuppaasi häntä vahingossa selkään. Heidän ympärilleen oli alkanut kerääntyä uteliasta väkeä. Kalloa ihmeteltiin ja siunailtiin. Vanha nainen teki ristinmerkin.

- Tuo on paha enne, hänen vieressään seisova mies mutisi.

- Täällä näyttääkin olevan Truron murharyhmä hyvin edustettuna. Saisinko jutun lehteen?

Pönäkkä, oluelta tuoksahtava mies kurrottui pöydän yli katsomaan kalloa lähietäisyydeltä. Diggins tunnisti miehen Cornish Timesin päätoimittajaksi, Martin Lerryniksi. Heidän tiensä olivat kohdanneet silloin tällöin.

- Tosi mielenkiintoista, Lerryn hyrиси. - Ihan kuin siellä olisi jotain sisällä...

- Jäniksenluu, epäiltävästi, Diggins sanoi. - Mutta sen saavat asiantuntijat vahvistaa. Älkää koskeko!

Toimittaja siveli kuitenkin jo paksuilla sormillaan kallon pintaa.

- Tästä saa hyvän jutun. Sitten hän suoristautui ja lisäsi: - Ja teistä löytäjistä tietysti myös. Tehdäänkö haastattelu saman tien, Diggins? Tulisi hyvä pääsiäisaiheinen juttu, kun on jänökin mukana.

Mies naurahti omalle sutkautukselleen. Poliisit katsoivat häntä ilmeettöminä.

- Täytyyhän yleisön saada tietää tämmöisestä hienosta löydöstä, Lerryn maanitteli.

- No, eihän vielä edes tiedetä, mikä se on, Diggins epäröi.
- Tarkoiton ikää ja alkuperää.

- Mutta näyttää vanhalta, Lerryn sanoi. - Olen nähnyt historiallisia jäänteitä ennenkin. Tämä näyttää sellaiselta.

- Jäniksenluu saattaa olla arvoituksen avain, Diggins tuumi.
- Kelttiläisessä mytologiassa jänis on hedelmällisyyden symboli. Olisiko ehkä kyseessä jokin hedelmällisyysriitti?

- Mutta miksi täällä nummella? Ivy henkäisi.

- Nummella on ollut asutusta jo rautakaudella. Tulvavesi on voinut huuhtoa kallon maaperästä tai vaikka megaliittien välistä, Antti sanoi. - Ehkä tämä on esihistoriallinen kallo, joka on peräisin nummella olevasta hautapaikasta.

Toimittajan silmät kiiluivat uutisnälastä.

- Juuri niin. Tämä voi olla tärkeä löytö.

Lapset, jotka olivat aiemmin juosseet ympäri pubia, olivat nyt hiipineet aivan pöytään kiinni ja tuijottivat kalloa pelon ja uteliaisuuden vallassa.

- Onko tuo mörkö? Arviolta viiden vanha, pisamanaamainen poika kysyi kaivaen nenäänsä.

- Ei, tyhmä! hänen saporopäinen, pullea isosiskonsa kikatti.

- Tuo on pääkallo. Tuommoinen on kaikkien pään sisällä.

Poika kosketti pelästyneenä poskeaan ja alkoi itkeä.

LUKU 3

Hemmetin ratsastusretkelle lähtö oli ollut vikatikki, Ivy sadatteli mielessään. Hän oli aina pelännyt hevosia, ja nyt pelko oli osoitautunut aiheelliseksi. Hän tunsi myös itsensä ulkopuoliseksi seurassa, jonka jäsenet olivat tunteneet toisensa vuosia. Muilla oli kaikenlaisia sisäpiirin juttuja, ja he olivat vanhempia ja kokeneempia kuin hän. Hyvä tarkoitushan työkavereilla oli ollut, kun hänet oli kutsuttu tutustumaan heihin rennossa ympäristössä. Ja heti hän alkoi hölmöillä putoamalla hevosen selästä. Se otti ylpeyden päälle.

Ivy hieroi päätään. Sitä särki yhä vietävästi, vaikka hän oli niellyt jo kourallisen tabuja ja otsassa oli ruma sidetaitos. Selkää särki myös. Hyvä, ettei hän ollut päässyt hengestänsä. Olo oli huterata ja hermostunut. Se saattoi johtua osin tuosta kamalasta pääkallosta ja sen oudosta sisuksesta, jota pubin asiakkaat parasta aikaa tunkivat ihmettelemään. Kallon kostean maaton haju oli saada hänen vatsansa nurin. Oli kuin nummella kuolleen henki olisi yrittänyt luisella löyhkän mukana hänen sisäänsä ja vetää hänet johonkin synkkään ja menneeseen.

Paikallislehden toimittaja Lerryn, joka oli vastikään haastatellut Iyva nuorten keskuudessa yleistyneistä puukotuksista, melkein kuolasi kallon päälle, niin innoissaan hän oli. Mies puhui vastakoista Anttia ympäri antamaan haastattelua kallon löytämisestä ja ratsastusonnettomuudesta, johon kuulemma voisi liittää herkullisen yhtymäkohdan ”oman kreivikunnan tyttöön”, kirjailija

Daphne du Maurieriin. Antti hymyili niin että hymykuopat ilmes-
tyivät poskiin, mutta Ivy huomasi, että mies oli vaivautunut. Tämä
näytti kuitenkin vähitellen taipuvan toimittajan suostutteluihin.
Ivy oli tavannut Antin tänään ensimmäistä kertaa, koska mies ei
kuulunut murharyhmän vakikalustoon, vaan teki joskus profi-
lointikeikkaa Cornwallin poliisille. Platinanvaalea, komea mies
oli kiinnostava mutta varattu. Eipä sillä, että Ivy olisi seuraa sen
kummemmin etsinytkään. Hän oli onnellinen sinkkuna. Sitä pait-
si Antti oli ilmeisen hullaantunut Sarahiin ja pyöri kuin innokas
koiranpentu tämän ympärillä, palvovana ja leikkisänä.

Ivyn katse harhaili ympäri pubia ja pysähtyi kuin seinään, kun
hän huomasi baaritiskiinkin nojailevassa porukassa tutut kasvot. Va-
litettavan tutut. Matt Cooper oli toki vanhentunut siitä, kun Ivy
oli nähnyt hänen kasvonsa mediassa viimeksi. Taakse sliipatut
hiukset olivat harmaantuneet ja kasvojen kalpeankellertävä iho
pingottunut kapeiden luiden päälle, mutta paksusankaiset sil-
mälasit olivat samat kuin ennen. Ne saivat miehen näyttämään
homsuiselta kirjanpitäjältä. Mitä helvettiä Cooper täällä teki? Hä-
nenhän piti olla kiven sisässä vielä vuosia. Mies oli saanut pit-
kän tuomion huumeringin pyörittämisestä, ja siitä oli langen-
nut kunnia Ivyn isälle, jonka johdolla rinkiä oli seurattu pitkään
ja joka oli suorittanut ratsian ja pidätyksen. Ivyn sisukset puris-
tuivat kasaan. Cooper oli vannonut aikoinaan kosta isälle ja oli
todennäköisesti järjestänyt vankilasta käsin isän lynkkauksen.
Tunnistaisiko Cooper Ivyn ja kostaisi isän teot vielä hänellekin?
Cornwallissa kaikki tunsivat jonkun mutkan kautta toisensa, ja
sana kulki vikkellä. Miten hän ei siis ollut kuullut Cooperin va-
pautumisesta? Tunnistaisiko Cooper hänet ulkonäöltä? Todennä-
köisesti ei, sillä hän oli ollut vain kymmenen vanha isän kuolles-
sa. Mutta sukunimi ja poliisissa työskentely saattaisivat paljastaa
hänet. Parasta pysytellä miehestä mahdollisimman kaukana.